

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça d'Internet:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milian.

Coordenador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-*
ció), Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí i
Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Vanessa
Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Josep M. Colomer, Agustí
Colomines, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume
Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina,
Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Julio A. Mané,
Glòria Marcos, Joan Marí, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Francesc Santuy, Jordi Solà, Josep Maria
Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier
Vinader.

Corresponsals: Tomàs Alcoverro (*Beirut*), Mònica
Bernabé (*Kabul*), Pau Bori (*Beïgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Jordi Carreras (*Nova York*), Ferran Casas
(*Madrid*), Macià Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez
(*Ciutat del Vaticà*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla
Fibla (*Rabat*), Ricard González (*Washington*), Joan
Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere Habet (*Catalunya*
Nord), Victòria Jiménez (*Londres*), Octavi Martí
(*París*), Iris Mir (*Pequin*), Jordi Miró (*Brussel·les*),
Jordi Mumburó (*Roma*), Federico Rivas (*Buenos Aires*),
Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma
C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Violeta Camarasa, Joan
Canela, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català,
Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan
Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,
Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert,
Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David
Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Pere Gimferrer,
Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi,
Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan
M. Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, César Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Guillem Soler (*alemany, anglès i francès*).

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà (*portada*), Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Foto de la portada: EFE.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Eva Hernández
(Barcelona). Tel.: 932 384 262. Margalida Mateu
(Palma). Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí, Assumpció Palau i Quica
Sena.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor*

Dipòsits buits

Una vaga de transportistes com la que hem viscut posa a prova la serenitat d'una societat acostumada a accedir fàcilment tant a bens com a espais, gràcies al comerç i al transport privat. Dissortadament, aquesta manifestació síndico-patronal de treballadors i petits propietaris no sembla que siga el final d'una crisi, la culminació d'un seguit de tocs d'alerta, sinó la primera gran vaga (a casa nostra) de l'era en què el petroli arribarà al cim històric. A diferència de la crisi del 73, en què els conflictes al Pròxim Orient van motivar una pujada del preu dels hidrocarburs i tot l'occident *petrodependent* se'n va ressentir, ara la crisi no és conjuntural. Els preus no puguen per caprici dels països productors (tot i que la negativa dels membres de l'OPEP a augmentar la producció no aclareix si és que no poden fer més barrils al dia o no ho volen), sinó perquè la demanda ha augmentat molt mentre l'oferta es manté pràcticament estable des de fa anys.

Sembla que, a tot el món, només l'Iraq pot allotjar encara grans jaciments sense explotar (segons els experts, les reserves que poden amagar l'Àrtic o els oceans seran de difícil extracció i de dimensions petites o mitjanes) i és segur que les explotacions dels països que no formen part de l'OPEP (els Estats Units o la Gran Bretanya) ja decauen. Per tant, som a prop (pot passar demà o d'aquí a vint anys, a tot estirar) d'allò que s'anomena el zenit del petroli, el punt màxim de producció a partir del qual el nombre de barrils de cru per any anirà baixant inexorablement. El preu dels carburants, doncs, només baixarà a força de reajustaments de la demanda que poden tenir conseqüències molt greus en els països en via de desenvolupament –ja hem vist totes les revoltes que s'han produït a Mèxic o Egipte– i, al primer món, ens situaran de mica en mica (podem trigar dècades) davant una realitat fins ara inversemblant: el creixement té uns límits.

Tal com assenyala un dels experts entrevistats aquesta setmana a EL TEMPS, Marcel Coderch, això implica una altra economia diferent de l'actual, perquè ara per ara el creixement és dogma de fe.

L'estalvi i la recerca semblen dues receptes que haurien de permetre un canvi gradual en el futur posterior al zenit del petroli. La recerca científica ha de promoure energies renovables més eficients i cercar la fusió nuclear com a font d'energia (diferent de la fissió que actualment utilitzen les centrals nuclears).

L'estalvi –dels hidrocarburs que ens permeten el transport de mercaderies i persones pertot arreu– potser l'imposarà el mercat mateix, el dia que siga evident que les reserves de petroli han començat el compte enrere.

Als nostres lectors

Aquesta setmana, la Xina pretén passejar la flama olímpica pel Tibet en una estranya demostració de força i d'hipocresia. Els valors olímpics de fraternitat, joc net i esportivitat sonen molt falsos en un estat gegant que sotmet sense pietat el petit país de l'Himàlaia i emmordassa els crítics amb el poder. Les obertures no poden ser únicament econòmiques. Els Jocs Olímpics donen a la Xina una oportunitat de demostrar un canvi de tarannà, però els seus dirigents no semblen disposats a aprofitar-ho. Entrevistem un dissident xinès, una cantant tibetana exiliada i l'ex-ambaixador d'Espanya a la Xina Eugeni Bregolat, i us expliquem la situació dels drets humans a l'estat més poblat del món.

Àlex Milian
amilian@eltemps.net